

1. KORINTHUSI LEVÉL 13.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál korinthusiakhoz írt 1. levelének 13. fejezeténél.

Ez a fejezet tulajdonképpen már a 12. fejezetben elkezdődik, hiszen Pál a 12. fejezetben különféle lelki ajándékokról beszél, arról, hogy a Szentlélek hogyan nyilvánul meg a hívő életében. Nem kapjuk meg mindnyájan mindegyik lelki ajándékot, hanem Isten akarata szerint részesülünk belőlük. Ezt látjuk a 12. fejezet végén található retorikai kérdésekből is.

1. Korinthus 12.29-30. *Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? Mindnyájan szólnak nyelveken? Mindnyájan meg tudják azt magyarázni?* A válasz egyértelműen nemleges ezekre a kérdésekre.

Nézzük csak meg az 1. Korinthus 12.11-et. Itt azt írja Pál: *De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.* A Szentlélek szuverén döntése tehát az, hogy nekünk milyen kegyelmi ajándékokat oszt, de azért a 12. fejezet végén azt mondja Pál, hogy: *törekedjete a fontosabb kegyelmi ajándékokra.* Csak azért, mert a Szentlélek osztja ki ezeket a lelki ajándékokat, ez még nem jelenti azt, hogy nem vágyhatnánk bizonyos lelki ajándékokra. Pál tehát arra buzdít bennünket, hogy törekedjünk a fontosabb kegyelmi ajándékokra. De az, hogy a fontosabb kegyelmi ajándékok kategóriájába mi tartozik, az az egyéntől függ, attól, hogy mire van szüksége az életében és milyen szolgálatra hívta el Isten. Vagyis az, hogy számomra melyek a fontosabb kegyelmi ajándékok, attól függ, hogy milyen helyet foglalok el Krisztus testében. Számomra azok a fontosabb ajándékok, melyekre a szolgálatomban szükségem van, amelyek segítenek engem abban.

Végül pedig Pál hozzáteszi a 12. fejezet 31. versének második felében: *ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.* Pál tehát azt mondja, hogy van itt még valami, ami a felsorolt kegyelmi ajándékok - a gyógyítás, vagy a nyelveken szólás, vagy a csodatétel ajándéka - fölött áll. És Pál ezt a legkiválóbb utat mutatja be nekünk a 13. fejezetben. A 13. fejezet első három versében Pál kimondottan arra koncentrál, hogy szemléltesse, hogy a szeretet a lelki ajándékok felett áll.

1. Korinthus 13.1. *Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.*

A szeretet kifejezés helyén a görög eredetiben az agapé szót találjuk. Egy olyan kifejezésről van szó, amely nem tartozott az ógörög szókincshez, hanem az újszövetségben jelent meg. Az ógörög más szavakat alkalmaz a szeretet különböző formáinak kifejezésére. Az egyik ilyen szó az erosz, ami inkább egy testi vágyat jelent, vagy a fileo, ami pedig egy baráti szeretet. Az ógörögök nem ismerték az agapé kifejezést, semmit sem tudtak erről a fajta szeretetről, amivel Isten viseltetik irántunk. Természetesen amikor a nyelvben egy új kifejezés jelenik meg, nagyon fontos definiálnunk azt a kifejezést, hogy mindenki pontosan értse miről van szó, és azután megfelelően kerülhessen be a szóhasználatba. Így van ez az agapé kifejezéssel is. A 4. versztől kezdődően tehát Pál megmagyarázza nekünk mi is tulajdonképpen ez az agapé szeretet.

Amikor a szeretetről beszélünk, az angolban és a magyarban is nehézségekbe ütközünk, hiszen nagyon sok mindenre mondjuk azt, hogy szeretjük. Például amikor azt mondom, hogy szeretem a feleségem, akkor a szeretet szó a legmélyebb és legőszintébb érzéseimet jelenti a feleségem iránt. Ugyanezt a szót használom azonban akkor is, amikor arról beszélek, hogy mennyire szeretem a fagyit, pedig a fagyi iránti érzelmeim azért merőben mások, mint azok, amit a feleségem iránt érzek. A nyelvünk ilyen szempontból tehát nagyon is behatárolt. Azt látjuk, hogy egyaránt szeretetnek fordítjuk általában a görög erosz fileo, valamint szturgio kifejezéseket. Sőt az agapé kifejezést is szeretetnek fordítjuk. És valóban mindegyik esetben szeretetről van szó, de a szeretet különböző formáiról.

Talán pontosabban fogalmaznék, ha azt mondanám, hogy a fagyi iránt egy érosz fajta szeretetet érzek, hiszem a testem az, amely nagyon kívánja a fagyaltot. És azt is mondhatnám, hogy feleségem iránt egy fileo típusú szeretetet érzek. De az agapé szeretet valójában egy olyan szeretet, amely ad. Ebben a szóban csodálatosan benne van, hogy Isten hogyan viszonyul az emberekhez: mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta. De az a szó azt is kifejezi, hogy hogyan kellene nekünk, embereknek egymáshoz viszonyulnunk: szeretnünk kellene egymást. Az agapé szeretet tehát egy önzetlen szeretet, mely ad.

Ez a fajta szeretet magasabb rendű a lelki ajándékoknál. Ha megadatik is nekem a nyelveken szólás ajándéka, és emberek vagy esetleg angyalok nyelvén szólok - egy mennyei nyelven, amelyet senki más nem ért -, ha nincs bennem szeretet, mindaz, amit mondok, értelmetlen. Akkor igazából csak zajt csapok, mint amikor cimbalmokat verünk össze. Az egésznek tehát semmi értelme, ha a háttérben nem áll ott a szeretet.

1. Korintus 13.2. *És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok,*

Tehát ha megkapom a prófétálás ajándékát vagy az ismeret igéjét, vagy csodálatosan belelátok az Igébe, és még a nehezebb dolgokat is jól megértem, de nincs bennem szeretet, akkor mindez semmit sem ér.

2. vers második fele: *És ha teljes hitem van is,*

Már sokszor vágytam arra, hogy nagyobb legyen a hitem. És előfordult már, hogy egyesek azt mondták nekem, hogy nekik teljes hitük van. De őszintén szólva, azt hiszem még nem találkoztam senkivel, akinek teljes hite lett volna.

2. *És ha teljes hitem van is, úgy hogy hegyeket mozdíthatok el - Jézus ugye azt mondta az evangéliumokban, hogy ha mustármagnyi hitünk van, azzal már hegyeket mozdíthatunk el -, szeretet pedig nincs bennem, semmi vagyok.*

A szeretet feljebbvaló az áldozatnál is. Olyan sokszor buzdítanak bennünket arra, hogy hozzunk áldozatokat Istenért. De ha hozok is személyes áldozatokat,

3-as vers: *És ha szét osztom egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom Jézus Krisztusért, szeretet pedig nincs bennem, semmi hasznom abból.*

A szeretet tehát felette áll minden lelki ajándéknak és minden áldozatnak, amelyet esetleg meghozok Istenért.

Ezután a négyes verstől kezdődően Pál definiálja az agapé szeretetet. Először is azt mondja:

4. *A szeretet türelmes, jóságos.*

Pál az újszövetségben egy másik helyen is definiálja ezt a szót, mégpedig a Galata 5.22-ben, ahol azt írja, hogy: *A Lélek gyümölcse pedig szeretet,* - és ennek magyarázatául hozzáteszi: - *öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.* A türelem tehát az egyik jellemzője ennek a szeretetnek.

Péter az egyik alkalommal, mégpedig a Máté 18.21-ben a következőket kérdezte Jézustól: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?” Szerintem itt Péter arra törekedett, hogy lenyűgözze a többi tanítványt azzal, hogy ő akár hétszer is képes valakinek megbocsátani. Valószínűleg azt várta, hogy az Úr majd azt mondja neki: „Péter, hát ez nagyszerű, már tényleg sokat fejlődöttél!” Ehelyett azonban Jézus azt válaszolta neki: *„Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”* Jézus tehát itt azt mondja, hogy a megbocsátásnak, a hosszan tűrésnek semmi köze a matematikához, de nagyon is sok köze van a Lélekhez és az ember hozzáállásához. Olyan a hozzáállásom, hogy nem tartom számon mások bűnét. Nem számolom azt, hogy hányszor bocsátottam meg már valakinek. Négyszázhetvennyolcszor, négyszázhetvenkilencszer... - nem számolgom minden egyes alkalommal, amíg el nem jutok a hetvenszer hétig. Biztos vagyok benne, hogy Jézus nagyon jól tudta, hogy Péter hiába próbál meg addig elszámolni. Elakad majd valahol útközben, és akkor rádöbben arra, hogy a megbocsátás és a hosszan tűrés a Lélek dolga.

Az agapé szeretetre tehát jellemző, hogy türelmes, illetve, hogy jóságos. Vagyis amikor elfogy a türelme, akkor is jóságos.

Bizony én is mondtam már, hogy nekem ebből elegendem van, és most már végre tennem kell valamit - és ezt nagyon dühösen mondtam, mintegy bosszút forralva. Sértődötten mondogattam, hogy eddig csak tűrtem és tűrtem, de ennek most vége. Ez azonban nem az agapé típusú szeretet, mert az a szeretet azt mondja: „én csak tűrök és tűrök”. „Ó szegény ember” - ezt mondom, amikor már elfogyott a türelmem.

4. *A szeretet nem irigykedik,*

Vagyis nem irigylem a te áldásaidat. Mivel szeretlek, veled együtt örülök azoknak a jó dolgoknak, amelyek veled történtek. Örülök annak, hogy téged léptettek elő. Annyira szeretlek téged, hogy örülni tudok a te áldásaidnak. A szeretet nem irigykedik.

4. *A szeretet nem kérkedik,*

A szeretet nem reklámozza magát. Bár a világban azt látjuk, hogy most már minden elképzelhető reklámoznak. És sajnos ez a fajta világi gyakorlat már beszivárgott a gyülekezetekbe is. Sajnos sok gyülekezetben lehetünk tanúi annak, hogy próbálnak egy adott

programot népszerűsíteni, reklámozni, vagy saját magukat, vagy bármi mást. A szeretet tehát nem kérkedik, és

4. nem fuvalkodik fel.

Vagyis nem tartja magát mindenkinél jobbnak, nem nézi le a többieket.

5 vers. Nem viselkedik bántóan.

Nagyon sok évvel ezelőtt, amikor még iskolába jártam, ismertem egy lányt, aki gyönyörűen tudott énekelni. Operaénekesnek tanult, és nagyon tehetséges volt, de hozzá kell tennem, hogy nagyon furcsán viselkedett. És nemcsak, hogy nagyon furcsán viselkedett, hanem nagyon furcsán öltözködött is. Nagyon konkrét elképzelése volt arról, hogy egy istenfélő hölgy hogy néz ki. Ezért a haját mindig hátrafésülte és lófarokban hordta. Soha nem sminkelte magát, mert meggyőződése szerint ez nem illett egy istenfélő hölgyhöz. És volt még számos elképzelése arról, hogy milyen az, aki istenfélő, szent és igaz Isten előtt. Az iskola mellett dolgoztam, mégpedig Los Angeles belvárosában, és sokat jártam villamossal a munkahelyem és a kollégium között. Mivel ő is Los Angeles belvárosában dolgozott, gyakran ugyanarra a villamosra szállt fel, amellyel én utaztam. Emlékszem, hogy minden egyes alkalommal, amikor felszállt a villamosra és észrevett engem, az erős operaénekesi hangjával felkiáltott, hogy „Dicsőség Istennek, testvérem!” És visszhangzott tőle az egész villamos. Nagyon kellemetlen volt, és hirtelen mindenki hátrafordult, hogy megnézzék, kihez beszél ez a hölgy. Mondanom sem kell, hogy én is megfordultam, és úgy tettem, mintha én is a szegény áldozatot keresném. Sajnos odáig fajult a helyzet, hogy egy idő után megjegyeztem, hogy melyik megállónál szokott felszállni, és amikor láttam, hogy felszállófélben van, gyorsan leugrottam a villamosról a hátsó ajtón, és megvártam a következő villamost. Az az igazság, hogy megérte.

A szeretet nem viselkedik furcsán, bántón, nem próbálja magát reklámozni, magára vonni mindenki figyelmét.

5. A szeretet nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra.

Érdekes, hogy az angol fordításokban a fordítók hozzátették, hogy nem gerjed könnyen haragra. Pedig a görög eredetiben az áll, ami a magyar fordításban is, hogy nem gerjed haragra, vagyis egyáltalán nem gerjed haragra.

5. *A szeretet nem rója fel a rosszat.*

6-os vers. *Nem örül a hamisságnak* - még ha az ellenségemet is érte utol a baj, a szeretet ebben nem örvendezik -, *hanem együtt örül a igazsággal* - vagyis az igazságban örvendezik.

7. *Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.*

8. *A szeretet soha el nem múlik.*

Nagyon fontos jellemvonása a szeretetnek az is, hogy megmarad, hogy tartós. Ebben is a lelki ajándékok fölött áll, amelyekről ez nem mondható el. Eljön az a nap ugyanis, amikor nem lesz többé szükség a prófétálás ajándékára, hiszen a mennyben már nem lesz szükségünk arra, hogy építsenek, bátorítsanak, vigasztaljanak bennünket. Nekem sem kell lelkipásztorként már senkit arra bátorítanom majd, hogy bízzon az Úrban, és vesse Rá minden gondját. Erre többé nem lesz szükség, hiszen ott leszünk Vele, az Ő jelenlétében. Akkor már vigasztalásra sem lesz szüksége senkinek, mert a megpróbáltatásaink akkorra véget érnek. A prófétálás ajándékának tehát itt, a földön van létjogosultsága egy meghatározott ideig. Most van rá szükség, amíg itt vagyunk a földön, de eljön az a pillanat, amikor újra eljön az Úr, amikor többé már nem lesz szükség erre az ajándékra.

Ezt látjuk tehát a 8-as versben: *A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólas: meg fog szűnni.*

Ez ugye egy ismeretlen nyelven való szólas ajándékára utal. A későbbiekben majd látni fogjuk, hogy ezt az ajándékot azért adja Isten, hogy segítsen nekünk a lelkünk legmélyebb dolgait kommunikálni Neki. Azért kapjuk Istentől ezt az ajándékot, hogy segítsen nekünk Őt dicsérni és imádni. Amikor majd ott leszünk azonban Isten jelenlétében, erre többé nem lesz szükség, és így a nyelveken szólas meg fog szűnni.

8-as vers vége: *Legyen ismeret: el fog töröltetni.*

Itt Pál ismételt az ismeret igéjére utal, mint lelki ajándékra, amikor Isten bepillantást nyújt nekünk egy meghatározott helyzetbe, hogy segítsen nekünk kezelni azt a helyzetet. Az ismeret igéje azonban azt jelenti, hogy részben kapunk bepillantást egy helyzetbe, teljesen sohasem. Az újszövetségben, amikor valakinek megadatott ez az ajándék, azt látjuk, hogy részben tudomásuk lett afelől, hogy mit tartogat a jövő, de nem ismerték a jövőt minden részletében.

9. *Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk.*

Ezek tehát olyan dolgok, amelyek egy napon elmúlnak. És bár a prófétálás el fog töröltetni, a nyelveken szólás meg fog szűnni és az ismeret is eltűnik majd, a szeretet soha el nem múlik.

Még egyszer a 9-es vers: *Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk.*

10. *Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.*

Vajon mire utal Pál, amikor azt mondja, hogy amikor eljön a tökéletes. Számomra nagyon érdekes az, hogy a XX. század előtti bibliamagyarázók szinte mindegyike úgy értelmezte ezt, hogy itt Pál Jézus Krisztus második eljövételére utal. A XX. század elején azonban, 1906-ban egy modern, karizmatikus mozgalom született, amelyet akkortájt pünkösdi mozgalomnak neveztek. E mozgalom nyomán ismét előtérbe kerültek a Lélek ajándékai. De ahogy virágzásnak indult ez a pünkösdi mozgalom, egyes fundamentalista prédikátorok, akik megkérdőjelezték a Szentlélek ezen új munkáját az utolsó időkben, az 1. Korintus 13-ra hivatkoztak és egy új magyarázatot találtak ki az 1. Korintus 13.10-re, amely így hangzik: *Mikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.* Szerintük itt a tökéletes nem Jézus Krisztus második eljövételére utal, hanem arra az időre, amikor már a teljes Ige, vagyis Isten teljes kinyilatkoztatása a rendelkezésünkre áll majd. Onnantól kezdve ugyanis már nem lesz szükség a természetfeletti lelki ajándékokra, a prófétálás ajándékára, a nyelveken szólás ajándékára vagy az ismeret igéjére, hogy az embereket ezek segítségével tanítsák. Ők tehát azt mondják, hogy mivel ma már kezünkben van Isten teljes Igéje, eljött tehát a tökéletes és eltöröltetett a töredékes. Vagyis a Lélek ajándékai megszűntek amikor az apostolok kora lezárult. Ahhoz azonban, hogy ezen érvelésük elfogadható legyen, azt kellett állítaniuk, hogy a tökéletes eljövetele nem Jézus Krisztus második eljövételét jelenti, hanem Isten teljes Igéjének

megjelenését. Ezért van az, hogy számos XX. századbeli Bibliamagyarázatban azt találjuk, hogy a tökéletes itt nem Jézus Krisztus második eljövételére utal.

A XX. századot megelőző korszakokban azonban úgy tűnik, a Biblia magyarázói mindannyian osztották azt a véleményt, hogy itt Pál Jézus Krisztus második eljövételére utal. Tehát ez a másik értelmezés meglehetősen új keletű. Én személy szerint egyet értek azzal, amit G. Campbell Morgen mondott, aki egy nagyon alapos Bibliamagyarázó. Ő azt mondja, hogy a szövegkörnyezetből egyértelműen kitűnik, hogy Pál az 1. Korintus 13.10-ben Jézus Krisztus második eljövételére utal. Azután ugyanis Pál arról kezd beszélni, hogy egy napon meglátjuk majd Őt szemtől-szembe. A 12-es versben azt mondja: *mert most tükör által, homályosan látunk, akkor pedig színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.* Az 1. Korintus 13.10 tehát nem bizonyítja azt, hogy napjainkban már nem működnek a lelki ajándékok: a prófétálás ajándéka, a nyelveken szólás ajándéka, az ismeret igéje, bár egyesek ezt próbálják vele alátámasztani. Sokkal inkább bizonyítja ez az igevers azt, hogy ezek a lelki ajándékok napjainkban is működnek, és egészen addig meglesznek, amíg Jézus Krisztus újra el nem jön, amíg el nem jön a tökéletes.

Emlékezzünk csak vissza egy pillanatra arra, hogy mi történt az ApCsel 2-ben. Pünkösöd napján együtt voltak a tanítványok és imádkoztak. Hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat. Lángnyelvek jelentek meg előttük, és leszálltak mindegyikükre, mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek el beszélni. Sok kegyes férfi zsidó tartózkodott akkor Jeruzsálemben, és amikor zúgás támadt, összefutott a nagy sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta a tanítványokat beszélni. A 7-es versben ezt olvassuk: *Megdöbbentek, és csodálkozva mondták: „Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? És hozzá tették: Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, stb. Halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten fenséges dolgairól.” Álmétkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: „Mi akar ez lenni?”*

Ekkor Péter felállt, hogy megmagyarázza a tömegnek a történetet. És azt látjuk, hogy számára az elsődleges az, hogy igei alapra építsen. Péter az ApCsel 2.14-ben a következőket mondja: *„Zsidó férfiak és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljete szavaimra. 15. Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van, vagyis még csak reggel 9 óra van. Azt kérdezitek mi akar ez lenni? Ez az, amiről Jóel így prófétált - mondja Péter -: Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden*

halandóra, és prófétáknak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak; még szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétáknak.

Ezután pedig Jóel próféciaja a nagy nyomorúság időszakát érinti az Apcsel 2.19-ben. Így folytatja az Úr: *És csodákat teszek az égen fenn, és jeleket a földön lenn: vért, tüzet és füstfelleget. A nap sötétté válik, és a hold vérré, mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja.* Ez a prófécia tehát az utolsó időkre vonatkozik, utalván a nagy nyomorúság időszakára és Jézus Krisztus második eljövételére is. Majd a prófécia a következőképpen zárul az Apcsel 2.21-ben: *Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog.*

Az Ige fényében tehát nagyon is erőltetettnek tűnik az a magyarázat, mely szerint amikor Pál itt, az 1. Korintus 13.10-ben azt mondja, hogy *amikor pedig eljön a tökéletes*, akkor a tökéletes kifejezés az Igére vonatkozik, nem pedig Jézus Krisztus második eljövételére. Azok azonban, akik ezt az ígérést mégis így magyarázzák, úgy gondolom elsődlegesen is azért teszik ezt, mert abból az előfeltételezésből indulnak ki, hogy a Szentlélek ajándékai napjainkban már nem működnek. És ha ezt az elképzelést teszi valaki magáévá, akkor kénytelen ezt az ígérést így magyarázni, de ez a magyarázat azonban nagyon is erőltetett.

Én személy szerint úgy gondolom, hogy az 1. Korintus 13.10-ben, amikor Pál azt mondja, hogy *amikor pedig eljön a tökéletes*, akkor valóban Jézus Krisztus második eljövételére utal. Az Ige ugyanis másutt is ezt az elképzelést látszik megerősíteni.

Azután Pál így folytatja a 11-es versben: *Amikor gyermek voltam, úgy szóltam mint gyermek, úgy éreztem mint gyermek, úgy gondolkoztam mint gyermek. Amikor férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat.*

Miért? Mert felnőttem, mert egy természetes fejlődésen mentem át, érettebbé váltam. Olyan jó tudni azt, hogy amikor ott állok majd az én Uram jelenlétében, rám is egyfajta teljesség lesz jellemző. És ha akkor visszanezérek az életemre, sok dolog nagyon gyerekesnek tűnik majd. Erre a teljességre azonban addig nem jutok el, amíg ott nem állok Isten előtt. Akkor már nem lesz szükség a lelki ajándékokra, a nyelveken szólásra, a prófétálásra, az ismeret igéjére. Ezek elmúlnak, én pedig belépek Jézus jelenlétébe, ahol egy teljesség vár rám.

12. *Mert most tükör által homályosan látunk.*

Abban az időben még nem olyan tükröket készítettek, mint napjainkban. Körülbelül a XIII. században kezdtek el üvegből tükröket készíteni. Korábban a tükrök fémből készültek, amelyeket annyira kifényesítettek, amennyire csak lehetett. Ezek a tükrök nem adtak valóság-hű képet az ember arcáról, sokszor a tükörkép nagyon is torz volt. Ezért írja Pál, hogy most tükör által, homályosan látunk, vagyis torzítva látjuk a dolgokat.

12. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre. Most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.

Amikor a 15. fejezethez érünk, látni fogjuk, hogy Pál beszél majd a feltámadásról, illetve arról, hogy a mennyben egy teljesen más testben leszünk. Ennek kapcsán természetesen felmerül a kérdés, hogy vajon megismerjük-e majd egymást? Pál azt mondja, hogy akkor úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten, vagyis minden ismeret a birtokunkban lesz. Úgy fogjuk egymást is ismerni, ahogy magunkat ismerjük.

Vannak tehát olyan dolgok, amelyek elmúlnak - a prófétálás, a nyelveken szólás, az ismeret ígéje -, de vannak olyanok is, amelyek örökre megmaradnak.

13. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három.

A hit azt jelenti, hogy elhiszem azt, amit Isten mond, egyszerűen csak azért, mert Isten mondja azt. A hit tehát azt jelenti, hogy elhiszem azt, amit Isten mond. Ez megmarad. Hiszen még a mennyben is továbbra is elhiszem azt, amit Isten mond. Elhiszem azt, amit Isten mondott, még akkor is, ha nem értem mit akart ezzel mondani.

Az érdének mindig két oldala van. Az egyik oldalon ott van az eleve elrendelés kérdése, a másik oldalon pedig a szabad akarat, az emberek felelőssége. Mit felelek akkor, amikor azt kérdezi tőlem valaki, hogy hiszek-e az eleve elrendelésben? Csak azt tudom mondani, hogy igen. Erre megkérdezi tőlem, hogy hiszek-e az emberi felelősségben? És erre is csak azt tudom mondani, hogy igen. És akkor méltán kérdezheti ez az ember, hogy hogyan lehet az, hogy mindkettő létezésében hiszek. Egyszerűen azért, mert Isten azt mondta, hogy mind a kettő létezik. Érteni ugyan nem értem őket, hiszen nem értem hogyan függ össze az eleve elrendelés és az emberi felelősség, de a létezésükben hiszek, mert Isten azt mondta, hogy mindkettő létezik. Ennek eredményeként tehát két olyan elképzelés létezésében hiszek, amelyek tulajdonképpen összeegyeztethetetlenek, és kölcsönösen kizárják egymást. Mivel azonban

Isten Igéje mindkettőt tanítja, hiszem, hogy mindkettő létezik, bár az értelmem számára e két elképzelés összeegyeztethetetlen.

Friss teológus hallgatóként ez volt az egyik nagy problémám, hogy képtelen voltam ezt a két dolgot összeegyeztetni. Órákat töltöttem azzal, hogy másokkal vitattam ezt a kérdéskört, és hosszú órákon át tanulmányoztam a a szobámban ülve ezt a témát. Sokat is imádkoztam ezzel kapcsolatban. Szerettem volna megérteni az eleve elrendelést, Isten mindenhatóságát és azt, hogy hol kap ebben helyet a szabad akarat, az emberi felelősség. Minden erőmmel azon voltam, hogy megértsem ezt az egészet. Az egyik napon aztán kimentem a szobámból, az összes könyvem a falhoz vágtam, elegendő volt az egészről, és így kiáltottam: „Istenem, képtelen vagyok ezeket a dolgokat megérteni.” Pedig akkor már évek óta próbálkoztam. És akkor Isten szólt a szívemhez, és azt mondta: „Én soha nem arra kérelek, hogy értsd ezt meg, hanem csak azt kértem tőled, hogy hidd el.” Erre én megadtam magam, és azt mondtam: „Rendben, Istenem, akkor elhiszem.” Úgyhogy hiszem, hogy Isten mindenható, és elhívott engem az Ő kegyelme által arra, hogy az Ő gyermeke legyek. Ugyanakkor azonban hiszem azt is, hogy ehhez szükség volt arra is, hogy én segítségül hívjam az Úr nevét, hogy üdvözülhessek - még akkor is, ha ezt a két dolgot képtelen vagyok összeegyeztetni.

Sokan azonban beleesnek abba a hibába, hogy a kettő közül csak az egyiket hiszik el Istennek, pontosan azért, mert összeegyeztethetetlennek tartják e két fogalmat. Ez azonban nagyon veszélyes, hiszen ha ezt tesszük, az igazság egyik oldaláról egyáltalán nem veszünk tudomást. Sajnos sokan nem hajlandóak hinni a teljes igazságban, csak abban hajlandóak hinni, amit teljesen megértenek, felfognak, amit racionálisan meg tudnak magyarázni. Azt mondják, hogy abban hisznek, amit látnak. Ez azonban nem igazi hit. Az igazi hit az, amikor elhiszem pusztán azért, mert Isten mondta azt.

A reménység a második a sorban, itt a 13. fejezet 13. versében. Ez a vágy és a várakozás kombinációja. Mind a kettő kell hozzá. Az emberek gyakran olyan dolgok után vágyakoznak, amikről nem gondolják, hogy valaha is elérhetőek lennének, ezért a vágyakozáshoz nem társul várakozás. A reménységnél azonban nem csak a vágy, hanem a várakozás is jelen van. Tehát nem csak vágyom valamire, hanem várakozással is tekintek elébe: tudom, hogy el fog jönni. Itt még hozzá kell tennem, hogy az is előfordulhat, hogy habár tudatában vagyunk annak, hogy valami meg fog történni, de attól még nem vágyunk rá. Például elképzelhető, hogy valamiféle közlekedési kihágás miatt behívunk a rendőrségre, például e hónap 21-ére. Tehát tudod, hogy meg kell majd jelenned a rendőrségen, de attól még nem vágyasz rá, hiszen pontosan tudod, hogy közlekedési kihágást követtél el.

A lényeg azonban az, hogy a reménységnél mindkét összetevő megtalálható, mind a vágy, mind pedig a várakozás. Pál azt mondja, hogy mi a reménység rabjai vagyunk, és az Úr dicsőségébe reménykedünk. Ezt azt jelenti, hogy egyrészt vágyom már az Úr dicsőségére, másrészt pedig várom, hogy eljöjjön az a nap. Pál a következőket írja a Titusz 2.13-ban: *Mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.* Vágyom arra, hogy Jézus Krisztus megjelenjen, és nagy várakozással tekintek ennek elébe. Vagyis ez az én reménységem. Ebben reménykedem, és ez a reménység visz rendületlenül előre, amikor úgy tűnik, hogy minden szétesik körülöttem. Reménység van a szívemben, mert tudom, hogy az Úr munkálkodni fog. Vágyom is erre, és várom is azt teljes szívből.

A 42. zsoltár 6. versében ezt olvashatjuk: *Miért csüggedsz el lelkem, miért háborogsz bennem?* A zsoltáríró a saját lelkéhez szól. Úgy érzi elcsüggedt, háborog a lelke, el van keseredve. De nézzük csak mit mond a zsoltáríró saját lelkének: *Bízzál Istenben.* Ez a gyógyír az elkeseredettségre. Bízzál Istenben - vagyis reménykedj Istenben, mert Ő munkálkodni fog. Hiszen te is erre vágysz, és várod is, hogy munkálkodjon. És ekkor megnyugszik a lelkem, mert a reménységemet az Úrba vetettem, és tőle várom a segítséget.

Visszatérve az 1. Korintus 13-hoz. 13-as vers: *Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három, ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.*

Vajon miért? Mert a másik kettőt is magába foglalja. Gondoljunk csak vissza a szeretet definíciójára. 1. Korintus 13.7. A szeretet mindent hisz. Majd tovább olvasva azt látjuk, hogy a szeretet mindent remél. Tehát a szeretet mind a hitet, mind pedig a reményt magába foglalja, és ezért a legnagyobb közülük a szeretet.

A szeretet feljebbvaló a lelki ajándékoknál és minden másnál is a keresztény életben. Pál azt mondja a Róma 13.8-ban: *Mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.*

A Galata 5.23-ban pedig, amikor Pál a lélek gyümölcséről beszél azt mondja: *Az ilyenek ellen nincs törvény.* Ha tehát szeretet van benned, nincs szükséged a törvényre.